

Θεία Ευχαριστία: Ο κορυφαίος τρόπος να νιώσουμε κάθε γιορτή (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1OtpJgq>]

Έτσι, παρέχεται η δυνατότητα και στην ψυχή του ανθρώπου να βαδίσει την πορεία της προς το Θεό, τρεφόμενη από την τροφή του Αγίου Πνεύματος, κατά το μέτρο της καθάρσεώς της από τα πάθη. Η ύλη λοιπόν, από μόνη της δεν είναι κακή ούτε μπορεί να προξενήσει κανένα κακό. Η υποδούλωση του ανθρώπου στην ύλη, έτσι όπως εκφράζεται στην συγκεκριμένη περίπτωση με ακολασίες, άφθονη οινοποσία και αλόγιστη κατανάλωση υλικών αγαθών, συστήνει μια αφόρητη κατάσταση, καθώς προϋποθέτει στασιμότητα της πνευματικής του ζωής. Ο άνθρωπος, αντί να προβληματιστεί και να αξιοποιήσει για την πνευματική του πρόοδο τα διδάγματα της εορτής, ολισθαίνει σε μια μονόπλευρη και άμετρη ικανοποίηση των σωματικών του αναγκών. Αυτό γίνεται ακόμα πιο τρομερό αν αυτή η υπερκατανάλωση συσχετιστεί με τη φτώχεια ορισμένων ανθρώπων, ειδικά στη σημερινή χρονική συγκυρία, και την αδυναμία τους να γευθούν και αυτοί τα βασικά και στοιχειώδη αγαθά. Αυτό κατά τον Γρηγόριο Θεολόγο συνιστά κατάσταση ακολασίας. Κάθε τι περιττό δηλαδή και περισσότερο από ότι χρειαζόμαστε[87].

Ένας άλλος τρόπος εορτασμού της εορτής, για να επιστρέψουμε στα προηγούμενα, είναι η ευχαριστιακή μετοχή. Την επιτακτική ανάγκη για μετοχή στη θεία Ευχαριστία της των Χριστουγέννων επισημαίνει ο ιερός Χρυσόστομος σε άλλη βέβαια και όχι εόρτια ομιλία του: « Γι' αυτό σέβομαι πάρα πολύ την ημέρα αυτή και την αγαπώ και φανερώνω μπροστά σας τον έρωτα μου, για να σας κάνω συμμετόχους του έρωτα. Γι' αυτό σας παρακαλώ όλους και σας ικετεύω να έρθετε με όλη σας την προθυμία και επιμέλεια, ν' αδειάσει ο καθένας το σπίτι του, για να δούμε τον Δεσπότη μας ξαπλωμένο στο παχνί, τυλιγμένο με σπάργανα. Ένα θέαμα φρικτό και παράδοξο. Διότι ποια απολογία και ποια συγγνώμη θα έχουμε, αν Αυτός μεν για μας κατεβαίνει από τον ουρανό, εμείς δε ούτε από το σπίτι μας δεν ερχόμαστε προς Αυτόν; Όταν οι μεν μάγοι, άνθρωποι βάρβαροι και αλλόφυλοι, τρέχουν από την Περσία για να τον δουν ξαπλωμένο στο παχνί και εσύ ο Χριστιανός δεν υπομένεις ούτε μια μικρή απόσταση για να απολαύσεις αυτό το μακάριο θέαμα; Διότι αν έρθουμε με πίστη, οπωσδήποτε θα τον δούμε ξαπλωμένο στο παχνί. Αυτή η τράπεζα έχει τη θέση της φάτνης. Και εδώ θα απλωθεί το σώμα το Δεσποτικό, ότι τυλιγμένο με σπάργανα, όπως τότε, αλλά περιβαλλόμενο από παντού με το Πνεύμα ».[88]

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε πως η γέννηση του Χριστού είναι ένα υπερφυσικό

γεγονός που ιστορικά παραμένει μοναδικό και ανεπανάληπτο. Όμως βιωματικά, βιώνεται καθημερινά και ακατάπαυστα μέσα στην Εκκλησία. Είναι ένα γεγονός που μυστηριακά βιώνεται σε κάθε καιρό και κάθε τόπο από τους Χριστιανούς. Έτσι, εξηγείται το γεγονός ότι οι παραπάνω προτροπές των Πατέρων διατυπώνονται σε ενεστωτικό χρόνο, που ακριβώς εκφράζει τη συνεχή δυνατότητα μετοχής μας στο ιερό και σωτήριο γεγονός της Γέννησης του Χριστού. Η Γέννηση είναι μεν ένα αναμφισβήτητο ιστορικό γεγονός, αλλά το οποίο κατέχει όλη τη δύναμη της αιωνιότητας. Για την Εκκλησία η Θεοφάνεια του Ιησού Χριστού στη γη είναι μία συνεχής σάρκωση του Λόγου του Θεού, ένα συμβάν που συνεχώς ενεργοποιείται και το οποίο επαναβιώνουν οι πιστοί[89].

Τέλος, θα ήταν παράλειψη αν δεν υπογραμμίζαμε ότι οι Πατέρες προτρέπουν τους πιστούς, ταυτόχρονα με τα συναισθήματα απεριόριστης χαράς και αγαλλίασης για την δωρεά του Θεού, να νιώσουν και λύπη για την αναξιότητά τους. Πρόκειται για το λεγόμενο χαροποιό πένθος ή χαρμολύπη, που νοείται ως σύνθεση χαράς και λύπης, και έχει την βάση της στην αδιάσπαστη ενότητα του πάθους και της αναστάσεως του Χριστού[90]. Χαρακτηριστική είναι η προτροπή του Γρηγορίου του Θεολόγου, η οποία εκφράζει και την θέση των υπολοίπων Πατέρων: « Τρόμω καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε· Τρόμω, διὰ τὴν ἁμαρτίαν, χαρᾷ διὰ τὴν ἐλπίδα »[91]. Αυτός ο πόνος είναι η « διάρρηξις της καρδιάς » για τον απόντα Κύριο, για την στέρηση της παρουσίας του λόγω της αμαρτίας του ανθρώπου. Δεν αποτελεί ψυχολογικό συναίσθημα, ούτε παράβαση κάποιου νόμου, αλλά επίγνωση της στερήσεως της πατρικής παρουσίας. Το πένθος του πνευματικού πόνου είναι η οδύνη για την απώλεια του Θεού[92].

[Συνεχίζεται]

[87] Ἄκρασία γὰρ ἐμοί, πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν· Καὶ ταῦτα πεινῶντων ἄλλων καὶ δεομένων, τῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ τε καὶ κράματος : Γρηγορίου Θεολόγου, *Λόγος εἰς τὰ Θεοφάνεια εἴτουν Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος*, PG 36, 316 ».

[88] Ιωάννη Χρυσοστόμου, *Λόγος ΣΤ΄, περί ακαταλήπτου*, ΕΠΕ 35, 190 - 219.

[89] Ράντοβιτς, Α. 1973. « Το νόημα της Θείας Λειτουργίας ». *Γρηγόριος Παλαμάς* 56 : 276 - 293.

[90] Μαντζαρίδης, Γ. 1991. *Χριστιανική ηθική*. Θεσσαλονίκη : Πουρναρά, σσ. 242-243.

[01] Γρηγορίου Θεολόγου, όπ. παρ. PG 36, 312

[92] Κουνάβη, Γ. 1994. *Ο πόνος*. Θεσσαλονίκη : Αποστολική Διακονία.